

банкрутство» [4, с. 434]. Отже, відповідно до аналізу законодавчих документів стосовно поняття «банкрутство» можна прослідити ототожнення його з поняттями «неплатоспроможність» та «неспроможність».

Таким чином, у правовій площині необхідно виділити такі нормативні документи, які законодавчо регламентують банкрутство: Кодекс України з процедур банкрутства, Господарський кодекс України, Методичні рекомендації щодо виявлення ознак неплатоспроможності підприємства та ознак дій з приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства.

Література.

1. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18.10.2018 р. № 2597-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2019. № 19. ст. 74.

2. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року № 436-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 18, № 19-20, № 21-22. ст. 144.

3. Методичні рекомендації щодо застосування комерційними банками Закону України «Про банкрутство»: рекомендації Національного банку України від 21.07.1994 р. №23012/105. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v_105500-94#Text

4. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. Станом на 04 січня 2022 року / за ред. І.М. Копотуна. К.: Професіонал, 2022. 911 с.

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В УКРАЇНІ

***ГЛУЩЕНКО С.І., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
ДЕРЖАВНИЙ БІОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

Спочатку всесвітня пандемія коронавірусної хвороби (COVID-19) 2020-2021, а потім й військова агресія з боку Російської Федерації завдали значних матеріальних збитків та спричинили спад економіки в Україні. Ще однією із причин таких збитків стала фактична неможливість здійснення господарської діяльності суб'єктами підприємництва. Але таку причину можна вважати одночасно і поштовхом для того, щоб перевести господарську діяльність в онлайн формат. Навіть більше – на сьогоднішній день в

деяких регіонах це єдина можливість налагодити комунікацію із споживачами. До того ж, саме завдяки Інтернету суб'єкти господарювання та споживачі із річних країн можуть зручно, безкоштовно та швидко комунікувати між собою, що також може стати одним із способів подолання економічної кризи.

До того ж, в останні роки влада в Україні іде «в ногу із часом» в питаннях діджиталізації, в тому рахунку й у сфері електронної комерції. Про це свідчить План заходів щодо дерегуляції господарської діяльності, затверджений Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 04.12.2019 № 1413-р [4]. Згідно даного документу, передбачається прийняття актів, спрямованих на регулювання електронних правочинів, операцій з електронними грошима та електронного документообігу та інших нормативних документів у даній сфері.

До того ж, з метою визначення організаційно-правових засад діяльності у сфері електронної комерції, встановлення порядку вчинення електронних правочинів із використанням інформаційно-телекомунікаційних систем парламентом прийнято основний нормативний документ у даній сфері – Закон України «Про електронну комерцію» № 675-VIII від 03.09.2015 р. [2].

Саме завдяки Закону «Про електронну комерцію» [2] на даний час:

- узаконено принципи електронної комерції;
- наведено тлумачення основних термінів;
- введено положення про учасників електронної комерції та визначено їх правовий статус;
- на покупця продукції через Інтернет розповсюджено правовий режим Закону України «Про захист прав споживачів»;
- викладено права та обов'язки сторін;
- наведено вимоги щодо інформації про об'єкти торгівлі;
- детально регламентовано процедуру укладення електронних правочинів;
- введено положення про захист персональних даних.

Також, завдяки таким змінам у чинному законодавстві укладена у електронному вигляді угода прирівняна до паперової. Тобто, завдяки цьому такі угоди можуть бути використані як доказ в суді, що є доволі позитивним й прогресивним моментом. Однак, складнощі щодо доведення зацікавленою стороною змісту угоди, нажаль, все ще залишаються.

Відповідно п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону № 675-VIII [2], електронна комерція – відносини, спрямовані на отримання прибутку, що виникають під час вчинення правочинів щодо набуття, зміни або припинення цивільних прав та обов'язків, здійснені дистанційно з використанням інформаційно-телекомунікаційних систем, внаслідок чого в учасників таких відносин виникають права та обов'язки майнового характеру.

У зв'язку зі специфічним характером та деякими прогалинами у законодавчому регулюванні інституту електронної комерції важливим є окреслення суспільних відносин, які входять в область електронної комерції. Так, електронна комерція охоплює такі три групи суспільних відносин:

- 1) відносини, що пов'язані з укладенням правочинів у сфері господарювання з використанням мережі електрозв'язку;
- 2) відносини, що пов'язані з використанням та обміном електронними документами;
- 3) відносини, що пов'язані з використанням електронних підписів.

Також, у забезпечення законності здійснення правочинів у сфері електронної комерції Цивільний кодекс України [1] містить положення про можливість відображення інформації в електронному вигляді (ч. 1 ст. 200 ЦК України), віднесення до письмової форми правочину, воля сторін у якому виражена за допомогою телетайпного, електронного або іншого технічного засобу зв'язку (абз. 2 ч. 1 ст. 207 ЦК України), використання при вчиненні правочину електронного підпису (ч. 3 ст. 207 ЦК України), можливість опублікування твору шляхом відображення його у загальнодоступних електронних системах інформації (ч. 1 ст. 442 ЦК України), проведення розрахунків за допомогою розрахункових документів у електронному вигляді (ч. 1 ст. 1087 ЦК України) тощо.

Законом України «Про електронні довірчі послуги» [3] забезпечується правове регулювання електронного підпису та електронної печатки в Україні, завдяки яким стає можливим підтвердження юридичних фактів в електронній комерції, та надана можливість ідентифікувати сторони таких правочинів.

Завдяки цьому можна зробити висновки, що на сьогоднішній день питання регулювання електронної комерції доволі розкрито з боку законодавства, забезпечені інтереси сторін електронних правочинів, що дає змогу електронній комерції в Україні отримувати ще більший розвиток.

Література.

1. Цивільний кодекс України. Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 30.05.2022).
2. Про електронну комерцію. Закон України від 03.09.2015 № 675-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/675-19#Text> (дата звернення: 30.05.2022).
3. Про електронні довірчі послуги. Закон України від 05.10.2017 № 2155-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19#Text> (дата звернення: 30.05.2022).
4. Про затвердження плану заходів щодо дерегуляції господарської діяльності та покращення бізнес-клімату, плану дій щодо покращення умов ведення бізнесу в Україні та [...]. Розпорядження Кабінету Міністрів України; План, Заходи, Перелік від 04.12.2019 № 1413-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1413-2019-%D1%80#n16> (дата звернення: 30.05.2022).

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬГОСПТОВАРОВИРОБНИКІВ

*ГРИЦАЄНКО І.М., ДОЦЕНТ,
ГРИЦАЄНКО Г.І., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ДМИТРА МОТОРНОГО*

Поступальний розвиток сільськогосподарського виробництва вимагає модернізації та покращення матеріально-технічного забезпечення підприємств аграрної сфери, для чого необхідно залучення значних обсягів інвестиційних та інноваційних ресурсів. Саме інвестиційна діяльність сільськогосподарських виробників має першорядне значення, тому що вона обумовлює рівень інноваційного розвитку аграрного виробництва та напряму впливає на стан і динаміку розширеного відтворення національної економіки в цілому. Для активізації інвестиційної діяльності виробників сільськогосподарської продукції необхідно відповідне інституційне забезпечення, що обґрунтовує актуальність та перспективність обраної теми дослідження.

Інституційне забезпечення інвестиційної діяльності – це сукупність інституцій, які обумовлюють наявність законодавчих,